

NAGYPÉNTEKI ÉJSZAKA (részletek)

— „Késő, nyugodj meg Eszter, késő!”
 Sápadt szomorúsággal nézett az egyszerű vándoreMBER az asszony arcába. Kinn álltak az elhagyott országúton. Kopárság, si-várság mindenfelé. Csak itt-ott búsult egy-egy magányos fa, hajladozva a folyton erősödő szélben. Az asszony szorosabban ölelte ma-gához kendőbe takart terhét. Lecsukott sze-mű, pihegő piciny gyerek szedte az akadozó lélekzetet karjaiban.

— „Nem! Nem késő! Siessünk, a Názárethi meggyógyítja őt!”

Megvilágosodott az asszony arca, amíg be-szélt s gyors léptekkel megindult előre. [...]

Mikor közelebb érnek Jeruzsálem falaihoz, annál élénkebb lesz az elhagyatott út. Embe-rek jönnek velök szembe. Zavaros beszédű, rémült emberek, akik szinte köszönés nélkül, haladoznak el mellettük. Mintha valamilyen rettentő csapás elől futnának. Szavukból ki-kihallszák a „Názárethi” szót.

— „Nincs, nincs többé ő!” hangzik most a futó szó feléjük.

Ki nincs többé? A Názárethi nincs többé?

Megdöbbenve állt meg Simon és megszólíto-ta az idegent.

— „Hogy mondd, a Názárethi nincs többé?”

— „Hát nem tudod? Ma keresztre feszítették... Ott függ halottan a Golgotha hegyén!”

— „Eszter, hallod Eszter?”

Az asszony megtorpant és eszelősen bámult a vész hírt hozó arcába.

— „A Názárethi nem él?”

Riadt sietséggel rántotta fel a kendőt a gyer-mek fejéről. Hideg kis arc, nyitott, megmere-vedett szemek néztek rá. S akkor ő is megis-mer-te a valót. Halott, az Ő gyermeke sem él már!

És akkor felsírt az asszony. Reszkető, vacogó sírással. De csak egy pillanatra. Letörölte köny-nyeit és fény villant át az arcán.

— „Nem, ti mindnyájan csalódtok! A Názárethi nem halt meg! És az én gyermekem is élni fog!”

Akkor már többen álltak körülötte és szomorú sajnálkozással bámulták eszelős voltát. Simon bánatos szégyenkezéssel csíttgatta.

— „Nyugodj meg, Eszter!”

De az asszony csak ismételte égre emelt szemmel:

— „Nem, a Názárethi nem halt meg és az én gyermekem sem halott! Vezetetek hozzá!” [...]

Szelíd szellő simogatta a verejtékező, várako-zó arcokat és a holdfény ezüstös sávokat vont a szomorúság hegyére.

És ott állt a tetőn a három keresztfá. Köztük a legnagyobb a Názárethié. És oldalt csuklott fejjel, lehúnyt szemmel függött rajta az örök Jóság.

Még most is megrettenve visszahúzódtott a tömeg, csak az az asszony lépett előre nyu-godtan, fölemelt fejjel. Szeme rásugárzott a töviskoronás fejre és tisztán hangzott a szava a csendes éjszakában.

— „Eljöttem hozzád Názárethi!.. Elhoztam ne-ked kisfiamat! Gyógyítsd meg őt!”

És nagy némaság ült az éjszakában. És az asszony másodszor is megismételte kérő sza-vát s kimondta harmadszor is.

Mikor már ott állt a keresztfá tövében és fel-emelt két karjában nyújtotta a Megváltó felé a halott csecsemőt.

És akkor szivárogni kezdett Krisztus néma aj-kán a vér... Beszédes, néma vér és halk su-hanással ráhullt egy csepp, két csepp a gyer-mek selymes kis hajára, fehér, merev arcára...

És a csendes éjszakában lélekzethez kapko-dó csuklással felsírt az asszony karjaiban a gyermek.

Gyomlay László

Forrás: Ferences Közlöny,
10 (1930/4) 113-115.